

Jonkheer mr Alexander Beelaerts van Blokland:

Met hart en ziel verknocht aan

Grote kans, hele grote kans zelfs dat velen Jonkheer mr Alexander Beelaerts van Blokland kennen. Is het niet omdat hij trouwe bezoeker is van openingen en feestjes in het culturele leven van de stad en een graag geziene gast op recepties van ambassades, dan wel kent menig een zijn gezicht omdat hij zich altijd per fiets verplaatst. Weer of geen weer. Naast zijn werkzaamheden als Magistraat in de Rechterlijke Macht mag hij zich City Consul noemen. Wat dat precies inhoudt, legt hij uit in het statige pand van een herensociëteit aan het Lange Voorhout. "Toch echt de mooiste laan van Europa".

DOOR ROOS VAN PUT

Het mag zeer uitzonderlijk genoemd worden dat het gesprek in de Herensociëteit aan het Lange Voorhout plaats heeft, want deze club voor mannen is niet toegankelijk voor vrouwen. "Mijn echtgenote komt hier natuurlijk wel eens", licht Alexander Beelaerts van Blokland (1948) toe. "Maar het is een club voor heren". Nogal ouderwets? "Dat vind ik geen punt van discussie. Wij, mannen, vinden het plezierig zo. Als vrouwen zich willen organiseren, moeten zij dat ook maar doen". De enige gemeenschappelijke noemer is puur het gelijke geslacht, want er zijn geen

politieke, maatschappelijke, sociale of anderzootig gelijkgestemde formele uitgangspunten. Bovendien is het een vraaggezelschap. "Het is wel eens voorgekomen dat een secretaresse van een Rotterdamse 'havenbaron' vroeg naar een aanmeldingsformulier. Wij hebben haar duidelijk gemaakt dat het hier niet zo werkt. Er zijn driehonderd leden en er gaat bijna nooit iemand weg. Bij overlijden komt er een plaats vrij". De rondgang door het pand is noemenswaardig en niet alleen omdat we toch een vrouw aantreffen, de schoonmaakster. Prachtige

schilderijen aan de wand, rijk gedecoreerde plafonds, een bibliotheek, een bescheiden binnentuin en niet in de laatste plaats: zicht op het Lange Voorhout. "Dat is toch echt de mooiste laan van Europa!" Uitkijkend over zijn favoriete Haagse plek wijst hij enthousiast op een bronzen beeld in het grasveldje tegenover de club: "Het heet de Flaneur. Ik vind het een prachtige sculptuur omdat het je als het ware welkom heet in Den Haag". Hij onderstreept zijn stelling met de zin: "Welkom in Den Haag!" Het is duidelijk: hier staat iemand die met hart en

ziel is verknocht aan de Residentie. En deze eerste indruk krijgt tijdens het gesprek meer en meer kleur.

GEDREVEN

Alexander Beelaerts van Blokland toont zich een hartelijke heer, voorkomend en sympathiek. Een persoon ook die zich gedreven op al zijn werkzaamheden stort. Of nu zijn bestuurlijke functies bij ziekenhuis Bronovo of bij het Residentie Orkest aan de orde komen, zijn werkzaamheden in de Rechterlijke Macht of zijn werk als City Consul; telkens weer

an de Residentie

frappeert zijn enorme enthousiasme voor wat hij doet. Maar het woord 'passie' zal hij niet snel bezigen als het zijn werk betreft. "Of ik gepassioneerd ben moet je aan mijn vrouw vragen!" Niettemin grenst zijn liefde voor zijn werk aan een tomeloze passie. Want waar je ook bent, receptie of opening, Beelaerts is er meer dan eens ook. Het is dan ook niet verwonderlijk dat zijn gezicht wel eens opduikt in foto's op society pagina's. Zo is hij op een dergelijke pagina in deze krant wel eens als 'party tiger' benoemd, in een fotobijlschrift. Boos was hij niet, maar - vertelt hij lachend - hij vond het maar 'matig'. "Als City Consul moet je aansprekbaar zijn, je moet op een laagdrempelige manier voor mensen uit de diplomatieke wereld aanspreekpunt zijn. Op recepties bijvoorbeeld".

De functie City Consul is door de voormalige burgemeester Deetman in het leven geroepen. Het idee is afkomstig uit de Verenigde Staten. Het is ontstaan vanuit de gedachte om Den Haag, Internationale Stad van Vrede, Recht en Veiligheid aantrekkelijk te maken voor organisaties en personeel om zich in de stad te vestigen. Je kunt het niet worden of ervoor leren, je wordt gevraagd. Wat maakt iemand geschikt? De rechtstreekse vraag ontwijkend: "Dat moet je aan de burgemeester vragen!" Dat gaat niet, die is net vertrokken... Geen antwoord, slechts een glimlach.

Den Haag heeft acht City Consuls. NMA-baas Kalbfleisch heeft de personen recent in het Financieel Dagblad omschreven als 'door-gewinterde veteranen in het Haagse circuit'. Beelaerts kan zich in deze omschrijving wel vinden. "Je moet de stad en al haar facetten heel erg goed kennen". Hij licht het ontstaan van de City Consul toe: "In feite gaat het om een liaison van het gemeentebestuur en de expats. In Den Haag zetelen ontzettend veel internationale instellingen, zoals het Internationale Strafhof, OPCW, het Yoegoslavië Tribunaal. Daardoor werken hier duizenden expats en als je hun gezinnen erbij optelt, kom je op tienduizenden mensen. Dergelijke clubs zijn hier voor een aantal jaren, maar er zijn concurrerende steden, zoals Wenen bijvoorbeeld, die hen ook willen hebben. Het is natuurlijk goed voor een stad, denk bijvoorbeeld aan werkgelegenheid, horeca, dat deze clubs blijven. Een City Consul moet expats het gevoel geven dat ze welkom zijn, wij staan open voor hun vragen, wij leggen veel uit over Den Haag en hoe het allemaal

'Als vrouwen zich willen organiseren, moeten zij dat ook maar doen'

in Nederland werkt. En bij dat laatste moet je niet denken aan het voorlichten over de beste scholen en andere voorzieningen, daarvoor bestaat een apart gemeentelijk bureau, het The Hague Hospitality Centre". Een City Consul legt desgevraagd uit hoe het politieke systeem in elkaar steekt. Beelaerts vervolgt: "Je bent een soort ambassadeur van de stad eigenlijk. Expats zien een City Consul als een verlengstuk van de burgemeester. Wij zijn de 'oren en ogen' van het gemeentebestuur en wij vangen op wat er in de Haagse internationale omgeving speelt. Bespreken dat vervolgens, periodiek, met de burgemeester. Expats komen bij mij met grote en kleine vragen".

Hij geeft een voorbeeld: "Laatst sprak ik iemand die geen idee had hoe het hier zit met huisartsen. In het buitenland lopen ze direct naar een ziekenhuis, ze zien een huisarts als een mislukte specialist. Ik heb uitgelegd dat je in Nederland eerst naar de huisarts gaat en dat zo'n persoon bewust voor die richting binnen de medische wetenschap heeft gekozen, dat hij je doorverwijst naar de goede specialist, indien noodzakelijk. Dit was een simpel voorbeeld. Dat kun je met een eenvoudig antwoord en duidelijke uitleg oplossen. Maar als de vraag ingewikkeld is of gevoelig licht, kan ik het hogerop gaan zoeken. Ik heb echter geen bevoegdheid, ik breng mensen bij elkaar, die het samen vervolgens trachten op te lossen. City Consul is een onbetaalde baan overigens, ik vind het ontzettend leuk om iets voor Den Haag te doen en dat kan als City Consul heel goed. Al help ik er maar

'Oom Frans werd benaderd door Koningin Wilhelmina met de vraag of hij wilde zoeken naar een echtgenoot voor Juliana. Hij heeft toen een grote kaart van Europa opgehangen en daar vlaggetjes ingeprikt. Elke vlag was een ongetrouwde prins'

één, dat geeft me al een goed gevoel. Ik vind het leuk om iets voor het algemeen belang te kunnen doen".

ADVOCATUUR

Zijn interesse voor dat algemene belang manifesteerde zich al op jonge leeftijd toen hij overwoog om - na zijn studie rechten te hebben afgerond in Leiden - een loopbaan te kiezen die tot burgermeesterschap zou leiden. "Ik was zevenentwintig; ik denk dat het goed is om rond die leeftijd om je heen te kijken. Ik werd op mijn dertigste advocaat. Ik was jurist en dan kun je stellen dat je alles kunt, of helemaal niets! Dat is een algemene opmerking die in relatie tot juristen wordt gemaakt. Ik vond het bestuurlijke toen al een leuke zaak. Ben via de ambtelijke weg die richting uit gegaan, maar koos uiteindelijk toch voor de advocatuur. Wat wel aardig is dat ik op een gegeven moment, op een later tijdstip in mijn leven, rechtstreeks ben gevraagd om burgemeester te worden. Ik heb dat toen wel serieus overwogen, maar ben het niet geworden omdat de Commissaris van de Koningin ernstige bezwaren maakte. Hij was de mening toegedaan dat ik te veel in de private hoek had gezeten. Vreemd eigenlijk, want de publieke sector verwijt de private hoek dat het zakkenvullers zijn en andersom hoor je vaak dat de private sector nogal neerbuigend doet over de publieke sector. Ik denk dat het goed is als beide zich vaker vermengen, iemand uit de ene sector de overstap naar de andere maakt en vice versa".

Met zijn loopbaan als advocaat en uiteindelijk ook Deken (1995-1998), treedt hij in de voetsporen van zijn vader. "Als jongeman wil je natuurlijk niet worden wat je vader is geworden, maar ik vond de advocatuur toch geweldig interessant. Hoogtepunt in mijn carrière was mijn verkiezing tot Deken van de Orde van Advocaten bij de Hoge Raad der Nederlanden". Ook hier noemt Beelaerts het nut van de algemene samenleving, het oplossen van problemen, mensen tevreden naar huis laten gaan. Binnen de advocatuur acht hij dit zijn meest bestuurlijke baan. Terugkijkend kan hij niet anders dan vaststellen dat hij die drie jaar met ontzettend veel plezier heeft beleefd. Een aardige anekdote uit die tijd illustreert zijn gevoel voor rechtvaardigheid en fatsoen.

"Iedereen die advocaat wil worden, dient een verzoekschrift in. Dat moet je als deken beoordelen. Dat doe je door middel van een persoonlijk gesprek natuurlijk, maar ook komt er een uittreksel uit het Justitieel Documentatieregister. Dat van de betreffende mijnheer was blanco. Al snel kreeg ik anonieme brieven. Hij zou in de wapen- en vrouwenhandel hebben gezeten. Ik ben dat gaan nazoeken en het bleek inderdaad het geval te zijn. Hij had er voor vast gezeten, in de gevangenis had hij rechten gestudeerd en hij wist precies dat het strafblad na acht jaar weer blanco is. Hij diende zijn verzoek in, ik meen, na acht jaar en een week. Ik heb me tegen dat verzoek verzet. Hij heeft geprocedeerd tot aan het Hof van Discipline en die was het met mij eens. Natuurlijk mag iemand met een schone lei beginnen, maar aan het eind van het gesprek heb ik hem gevraagd of er nog iets was waarvan hij kon vermoeden dat het van belang zou zijn dat ik dat zou weten. Hij heeft toen zijn mond gehouden. Kijk, als je zoiets ernstigs meent

te moeten verzwijgen in zo'n gesprek, is er toch iets flink mis met je. Een advocaat moet door en door fatsoenlijk zijn en als Deken moet je erop toezien dat het alleen eerlijke mensen zijn die hun vak goed uitoefenen".

IDEALISTISCH

Sinds 2006 spreekt Beelaerts recht in het Gerechtshof Den Haag. Waar hij zich opnieuw als een vis in het water voelt. "Het aardige is dat je zelf kunt beschikken, je kunt de ene partij zoveel gelijk geven en de andere zoveel. Als advocaat had ik wel eens het gevoel dat ik voor de verkeerde partij streed. Maar ik heb ook zaken gedaan waar iemand echt ten onrechte werd vervolgd. Voor dergelijke personen heb ik me suf gewerkt. Maar de advocatuur werd mij op een goed moment veel te commercieel. Het draait om targets halen en ik ben en blijf toch een tikje idealistisch, natuurlijk moet je een redelijke vergoeding vragen als advocaat, maar het draait in de eerste plaats toch om het bijstaan van mensen".

Wellicht dient zich binnenkort een nieuwe uitdaging aan op een geheel ander terrein, want Beelaerts overweegt een dissertatie te gaan schrijven. Hij wordt dit jaar zestig, wil het wat rustiger aan gaan doen. "Ik wil de diepte in op een andere manier. Eind 2006 presenteerde de Geschiedkundige Vereniging Die Haghe haar jaarboek. Hierin was een hoofdstuk opgenomen, dat ik heb geschreven, over Frans Beelaerts van Blokland. Een achterom van mij. Oom Frans was vice-president van de Raad van State van 1933 tot 1956 en daarvoor was hij minister van Buitenlandse Zaken. Hij was vijftig jaar overleden en ik wist niet zoveel van hem af. Ben de archieven ingedoken en ik vond het hele verhaal steeds leuker worden. Oom Frans werd bijvoorbeeld benaderd door Koningin Wilhelmina met de vraag of hij wilde zoeken naar een echtgenoot voor Juliana. Hij heeft toen een grote kaart van Europa opgehangen en daar heeft hij vlaggetjes ingeprikt. Elke vlag was een ongetrouwde prins. Hij heeft gezanten in die landen opdracht gegeven uit te zoeken welke prins een geschikte huwelijkskandidaat was. Nou, dat was niet zo gemakkelijk, want de ene had geen belangstelling voor vrouwen, de ander had een onacceptabele levenswandel. Dat was dus best lastig. Prins Bernhard kwam niet op die kaart voor, hij had hem niet gespot, want Bernhard was aanvankelijk geen prins, maar graaf. Hij stond als graaf in de 'Almanach de Gotha', daarom had oom Frans hem overgeslagen, maar inmiddels was hij wel degelijk prins. Loudon was gezant in Parijs en Bernhard bezocht hem. Loudon heeft dat niet gemeld aan oom Frans, want hij vond Bernhard niet geschikt om mee te gaan praten. Bernhard heeft wel gevraagd of hij geïntroduceerd kon worden, maar dat gebeurde niet. Toen heeft Bernhard gevraagd of de koninklijke familie bij de Olympische Spelen aanwezig zou zijn. Dat was het geval. De vader van Bernhard had Prins Hendrik gekend, de rest van het verhaal is bekend. Ik ben maanden met het onderzoek bezig ge-

'Als jongeman wil je natuurlijk niet worden wat je vader is geworden, maar ik vond de advocatuur toch geweldig interessant'

weest, met het schrijven en ik vond dat ontzettend leuk. Nadat het was gepresenteerd ben ik benaderd door een hoogleraar uit Leiden die mij vroeg of ik geïnteresseerd was om een proefschrift te schrijven. Dat lijkt me geweldig om te doen. Ik ben recent, drie jaar geleden, behoorlijk ziek geweest. Op zo'n moment vraag je je af, wat wil ik nou nog echt doen in mijn leven? Ga ik zo door als ik heb gedaan of wordt het iets anders? Ben nu op een punt aangekomen om op termijn minder te gaan werken en de diepte in te gaan. Wellicht met zo'n proefschrift".

Vilan

eBay

Dat we musea hebben, dat vinden we in Nederland iets héél moois, vooral als ze modern gaan doen. Interactief, wat met kinderen, geinig. Want ja, die ouwe spullen, die hippe kunst die geen hond begrijpt, je moet er iets mee. Maar wat? Op die vraag mag elke jongste bediende in het museum een antwoord geven.

Dus ergens in Nederland, hopelijk niet in Den Haag, bedacht een jongste bediende dat hij wat museumspullen op eBay kon zetten. Gewoon, iedereen wil wel eens lekker opruimen. Anders zit je eeuwen tegen een Mondriaantje aan te kijken, neu, zei de jongste bediende, neu, kèn niet.

Het Instituut Collectie Nederland is gesticht (Ik zeg niet: het is een gesticht) om het 'moveable cultural heritage' van Nederland te managen. Zo staat het op hun site, in het Engels, omdat het dan, nou ja, zo staat het er. Ze denken op dezelfde manier als iedere jongste bediende en daarom wordt er momenteel ernstig vergaderd over de eBay-optie. Er is inmiddels een protocol ontworpen, dus dan weten we het wel. Vorig jaar deden ze al het een en ander de deur uit: 1400 schilderijen, beelden en ander overbodig verklaard spul. Hopla, weg.

Ik zeg heel simpel: 'Het idee van een mu-

seum is bewaren'. Voor altijd. Desnoods. Wat je aanschaft als museum, dat moet je bewaren. Ja, dan heb je grote musea nodig. Misschien wel zo groot als een parkeergarage, stel je voor. Zo visionair is geen enkele projectontwikkelaar en zelfs de intelligentste makelaar kan zich niet voorstellen dat het Louis Couperus Museum meer ruimte nodig heeft dan de huidige parterreverdieping. Een museum, zeggen ze dan, wie komt daar eigenlijk? Enne, wat kost dat?

Nou, ik kom er. En u vast ook, op een rustige kindervrije middag, als het interactief entertainment verdwenen is, en de schoonheid van schilderijen zichtbaar is. Kunst is in Nederland een luxe, want wij zijn van het dagelijks brood en het zweet des aanschijns, en diep in ons hart verlangen we mee te doen aan de Unox Nieuwsjaarduik. Je zou zeggen, dat zo'n volk het verdient, uit naam van de beschaving, om naar gratis musea te kunnen gaan, het zou verplicht moeten zijn, maar 't is niet zo. In Londen zijn staatsmusea gratis, bij ons moet zelfs het oudste kunstwerk in de boekhouding passen.

Dus ga snel naar uw favoriete museum, omhels met uw hart wat uw ogen graag zien, want morgen kwakken ze het gewoon op eBay.

VILAN VAN DE LOO

Favoriete plekjes van 55-plussers vastgelegd

Schilderes Josephine de Konink vond het helemaal niks, de nieuwe skyline die langzaam ontstond in Den Haag. Ze moest niets hebben van die moderne hoge torens, zo dicht op het Binnenhof. Toch staan ze nu op haar schilderij en heeft ze de skyline zelfs aangedragen voor 'Mijn Haags gevoel', de foto- en filmexpositie van het Centraal Informatiepunt Ouderen (CIPO) en de Stichting ConnAct. "Na de bouw van de Hoftoren begon ik het steeds indrukwekkender te vinden. En het kleurgebruik, vooral het turkoois, vind ik mooi". De expositie laat bijzondere Haagse plaatsen zien die zijn aangedragen door 55-plussers. Samen met een jonge beeldende kunstenaar worden de locaties en het persoonlijke verhaal dat daarbij hoort, vastgelegd. Zo vertellen de deelnemers over Meer en Bos, de Haagse Toren en de Vogeltuin in het Zuiderpark. Veel 55-plussers hebben een verhaal dat ver teruggaat in het verleden, maar bij De Konink is de speciale band nog maar net ontstaan. "Ik schilderde het Binnenhof omdat me dat juist aan het 'oude' Den Haag deed denken. De nieuwbouw die daarachter staat, vond ik veel te dicht op het Binnenhof staan. Maar naarmate ik de gebouwen meer bestudeerde, werden ze

steeds interessanter. En vooruitgang hou je niet tegen. Nu staan ze bijna allemaal op het schilderij. Alleen de Hoftoren ontbreekt, die vond ik wat kleurloos". Het schilderij is nog niet af, daarom vraagt De Konink de bezoekers van de expositie om te stemmen. "Ik ben benieuwd of andere Hagenaars wel de Hoftoren in de skyline willen zien".

NOSTALGIE

Niet alleen de plaatsen waar de deelnemers met weemoed aan terugdenken worden getoond. In de voormalige bankkluis van Het Nutshuis zijn tevens oude films over Den Haag te zien. De films zijn afkomstig uit het Haags Gemeentearchief, uit privé-archieven van Hagenaars en van bekende Haagse filmmakers zoals Robin Lutz en Hans Pars. Voorts is een documentaire te zien waarin vijf markante Hagenaars aan het woord komen over hun binding met de stad en hun passie voor een voor hen speciale plek in Den Haag.

Mijn Haags gevoel in beeld t/m 25 januari in Het Nutshuis

Voor meer informatie over het schilderij van De Konink: www.kunstenclownsens.web-log.nl

Josephine de Konink zet haar Haagse plek op de foto. Foto: PR